

Benim Diyetim Ne Olsun

– F.Ç.Kabadayı · 03 Aralık 2012

Bir hikaye vardır bilirsiniz; Yetim bir çocuğa amcası bir ayakkabı almış. Yıllardır böyle güzel ayakkabı giymemiş olan çocuk sevinçle ayakkabıyı giymiş ama çocuk ayakkabıyı her giydiğinde amcasının içi gidiyor “Aman ha, çamura basma ayakkabın kirlenir, aman ha suya basma, ıslanır, şöyle yapma böyle yapma...” diyormuş. Sonunda çocuk bu uyarılardan bıkmış usanmış olmalı ki ayakkabıyı çıkarıp yere fırlatmış. Ayakkabın batsın dercesine...

Ömer Seyfettin’in diyet hikayesinde de durum böyledir. Adamın biri, suçlu bulunup elini kesecekleri sırada bir zengin elinin diyetini öder ve adamı kurtarır. Fakat kurtarıcı adam bu iyiliğini o kadar çok başına kakar ki sonunda olan olur. Elinin diyeti ödenmiş olan sinirlenip kendi kolunu kökten kesip adamın önüne atar.

Bu yaz kardeşim ve hanımı iyilik ve başa kakma konularını konuşurken şöyle bir soru ortaya çıktı; “İyilik yapıp başa kalkanı mı, hiçbir şey yapmayı mı tercih edersiniz?”

Kimimiz başa kalktıktan sonra o iyiliğin ne değeri kalır derken, kimimiz (bkz.1) “Yapanı tercih ederim, diğeri benim için hiçbir şey yapmamış sonuçta,” dedi.

Aslında o kadar ince bir konu ki bu. Düşünün; bir dilenciye para verdiğiniz ve her gördüğünüzde ona “Hatırladın değil mi? Ben sana para vermiştim,” dediğinizi. Ya da bir fakire kıyafet yardımı yapıp her gördüğünüzde “İhtiyacın varsa alalım yine,” dediğinizi. Bunlar elbette maddiyatla sınırlı değil. Manevi yardımlar da var tabi ki. Teselliye ihtiyacı olduğunda arkadaşınızın yanında olup, destek olabilir, buna karşın en ufak bir hatasında “Utanmaz, ben kötü günlerinde senin yanında değil miydim? Kim vardı benden başka?” demeniz gibi. Şu sözleri etrafınızda duyarsınız; “Nankör, ben onun için neler yaptım!” “Kim yapar sana bu iyiliği?” “Gözüne dizine dursun, zamanında öyle demiyordun ama.”

Örnekler çok elbette. Çok da acı. Sinirliyen bazen istemediğimiz şeyleri söyleriz ama bu yaptıklarımızı hiçe sayacak ise hiç yapılmasın daha iyi.

Bu aralar yıllardır arkadaşlıktan öte bir dostluğum olan birisi işte tam da beni bu konuda üzdü. O kadar üzdü ki birkaç gün bu mesele aklıma geldikçe düşünceme tepik vurmaya, arkadaşımı anlamaya çalıştım. Biz yazarlar çok alingan oluyoruz değil mi? Aslında rica ettiğim bir meseleyi sadece yapmak istemediği için başkalarını bahane ettiğini biliyorum. Beni de yıpratın bu oldu.Yoksa kötülükleri silen, iyilikleri beynime kazıyan hafızama inat bu ricamın yapılması ya da yapılmaması beni gökyüzüne çıkarmayacak; hayatımda müthiş bir değişiklik olmayacak inanın, olsa da olur olmasa da meselesi, yeter ki kalp kırılmasın fikrindeyim.

Bazı şeylerin geri dönüşü yoktur. “Keşke bana bu iyilikleri yapmasaydı, keşke onu tanımasaydım” dediğiniz oldu mu hiç? İşte bu günlerde ben tam da bunu demek üzereyim.

Sizce benim diyetim ne olmalı?

(1.) Bizim 2 numaralı Gelinimiz.